

МИХАИЛ БУЛГАКОВ
СТЪЛБА ЗА РАЯ
ОТ НАТУРА

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

Стълбата, която води към библиотеката на гара Москва–Белоруска (1–ва Мещанска улица), е цялата заледена, работниците падат и се пребиват.

Рабкор

Работникът Косин падна сполучливо. Стовари се с гръм от втория етаж на първия, там се преметна на площадката с главата надолу и изхвърча на улицата. Последва го калпакът му, след калпака — книгата „Война и мир“, съчинение на Л. Толстой. Книгата изхвърча по гръб, с щръкнали корици, и спря до Косин.

— Е, как сте? — попитаха очакващите долу реда си.

— Скъсах си панталона — отговори глухо Косин, — хубав панталон, жената ми го купи на Сухаревския пазар. — И той опипа на бедрото си скъсаното с формата на великолепа звезда.

После вдигна производението на Толстой, нахлупи калпака и си тръгна, накуцвайки, към къщи.

Втори рискува Балчугов.

— Ще те преодоля аз тебе, ще успея — мърмореше той, притиснал към гърди събраните съчинения на Гогол в един том, — нали се катерих през петнайсега година в Карпатите, та пак дума не обелих. Два пъти съм раняван... Хем с раницата на гърба, с винтовката в ръце, с ботушите на краката, че тук с Гогол, с Гогол в ръцете и да не успея... Аз „Азбуката на комунизма“ желая да взема, аз... дано пукнеш дано!... аз — и той потъна в безпросветния мрак — ... да ви се не видеше и библиотеката и немарата!...

Опита да се хване за невидимите перила, но те веднага му се изплъзнаха от ръцете. После се изплъзна и Гогол и след миг вече беше на улицата.

— Ох! — изпищя Балчугов, усещайки как нечистата сила го откъсва от заледените стъпала и го влече нанякъде, в бездната.

— По... — почна той и не довърши.

Леденият хълм под краката му коварно блъсна Балчугов нанякъде, където го посрещна железен болт. Балчугов беше кутсузлия

и болтът го улучи право в зъбите.

— По... — ахна Балчугов, падайки с главата надолу — ... мощ!
— довърши той, вече седнал в снега.

— Със сняг... — посъветваха го чакащите, като гледаха как Балчугов плюе красива червена кръв.

— Не шъш сняг — изфъфли Балчуков (бузата му се подуваше пред очите на всички), — ами шъш шопа по главата и пуштия му библиотекар и управата на клуба... да му натрия муцуната на ей таз штълба...

Той опипа с ръце снега и събра разпилените листа на „Гарас Булба“. После стана, изплю още червено по снега и си тръгна за вкъщи.

— Шмених ши книгата — боботеше той, като се държеше за бузата, — хубаво я шмених, ох, клати се...

Мракът го погълна.

— Митя, да изпълим ли? — попита плахо един от чакащите. — Ще ми се вестник да си почета.

— Абе я да вървят на майната си — отговори Митя, — тук можеш да си намериш смъртта, пък аз съм отскоро младоженец. Жена имам. Вдовица ще остане. Я да се прибираме!

Мракът изяде и тях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.